



**DVOJINA**

Barbara in Igor sta direktor-ja dveh največjih slovenskih gledališč. Barbara je že šest let na čelu Mestnega gledališča ljubljanskega, Igor je aprila letos postal direktor ljubljanske Drame. Sta zakonca, a tudi tekmeca, ki se bojujeta za polne dvorane vsak svojega gledališča. Je zato njun zakon na preizkušnji?

*Zakonca Barbara Hieng Samobor  
in Igor Samobor, direktorja konkurenčnih gledališč*

# STA OGROZILA ZAKON?

BESEDILO: ALENKA SIVKA | FOTO: MATEJA JORDOVIČ POTOČNIK

**Igor, ste se že vživeli v novo funkcijo, novo delovno mesto?**

**Igor:** Recimo, da sem še v fazi vživljanja. Kakšen dan se mi zdi, da že obvladam, potem pa pride dan, ko vidim, da me čaka še veliko dela. Se pa trudim. Kaj je najzahtevnejše? Recimo to, da se v enem dopoldnevu zvrsti veliko popolnoma različnih dogodkov. Sestanki, obiski, telefoni ... Težko se je osredotočiti na vsako stvar posebej, ob tem pa razmišljati še o vsebinski podlagi programa.

**Ste pričakovali, da bo ta položaj prinesel veliko obveznosti, ki vam bodo žrle živce?**

**Igor:** No ja, vedel sem, da se ne bom ukvarjal samo z umetnostjo, ker sem od strani gledal, s čim vsem je obremenjena Barbara. Za zdaj mi nobena stvar ne žre živcev, mi pa nekatere poberejo ogromno časa. To je resnično delo, ki te spremlja ves dan. Danes sem, na primer, za eno uro kar zbežal iz pisarne, da sem lahko nekaj v miru napisal. Svoja vrata imam za sodelavce vedno odprta in včasih je toliko različnih zahtev, da ne moreš zadovoljiti nobene.

**Barbara, tudi vi kdaj pobegnete?**

**Barbara:** Ko sem bila pred šestimi leti sprejeta v MGL, sem si rekla: To je tako prijeten kolektiv, da nimaš pravice do tistega »za sestanek se naročite«. Verjamem v odprte medčloveške odnose in zdravo pamet. Vsi vedo, da sem na voljo, na srečo pa tega nihče ne zlorablja.

**Kako si kot direktorja prvega in drugega največjega gledališča v Sloveniji – Drame in Mestnega gledališča ljubljanskega – prizadevata za sredstva, za kakovost predstav, za gledalce?**

**Barbara:** MGL je kljub svoji velikosti in številnim gledalcem nekoliko manj »zaščiten«. Ustanoviteljica našega gledališča ni država, temveč občina. V šestdesetih letih zgodovine so bili tudi zelo hudi, stresni trenutki in naši predhodniki so se morali za MGL pošteno borovati. Želja je, da se kaj takega nikdar več ne ponovi.

**Igor:** Če se ne bo kaj spremenilo, bomo na prepihu vsi. Drama ima morda res nekaj prednosti, ker je nacionalno gledališče, ampak vsako krčenje sredstev postavlja za vse enako vprašanje: Bomo lahko izpolnili pričakovanja gledalcev? Se bomo morali prilagajati diktatu trga? Dolgoročno ima lahko to strašne posledice. Kultura je temelj, na katerem bi moralo sloneti vse, čeprav je trenutno na koncu zanimanja. Če jo bomo dokončno potisnili v ozadje, se nam slabo piše. Kultura je naše okolje. Vanj smo rojeni in skrbeti moramo, da bo prijeto. Če ne, bomo postali čudna, neprijetna dežela.

**Kako pa si prizadevate za polne dvorane?**

**Igor:** Naše stalno občinstvo nam ostaja zvesto, večja težava pa je, da je šolstvo, ki je osnovna predizobrazba za vse, dalo kulturo na stran. Zdaj je manj organiziranih ogledov predstav kot včasih. Vse je prepuščeno trgu. V šolah obstaja množica športnih dejavnosti in zelo malo kulturnih. Kam se je izgubil rek Zdrav duh v zdravem telesu? V glavnem se posvečamo telesu. Tisti trenutek, ko je športni dan »premagal« kulturnega, se je zgodila tragedija za splošno stanje slovenske družbe. Da ne bo pomote: govorim o mentaliteti izobraževalnih programov. Nič nimam proti športu, nasprotno, imam ga rad.

**Drama in MGL sta konkurenčni hiši. Kako to zadevo izpeljeta profesionalno?**

**Barbara:** Sprva je bil to zame velik šok – zdravo tekmovalnost sem morala skombinirati še z zakonskim stanom. Če se v Drami spomni jo česa dobrega, za zdaj refleksno še vedno za hipec pozabim, da je tam moj mož, in me prešine strela, kako bom jaz naredila nekaj še boljšega, drugačnega. Deloma mora to pravzaprav ostati, pa če sva petstokrat poroče-

na. Iz same idile in strinjanja ne nastane nobena nova reč. Je pa hec: občutek imam, da je ta tekma za zdaj džentelmenska in dogovorjena. Kakor partija tenisa. A pozor, vendarle igramo za točke, ne gre za »pimplanje«. Tega se zavedava. Nisva nobena »svečenika poštenosti«, ki delata samo za skupno dobro. Ti dve hiši sta še vedno ti dve hiši – kdaj pa kdaj se bomo spopadali, se včasih objeli, se strinjali, stekli, zaplesali. Vse to bo. Gledališči pri tem ne bi smeli nastradati. Ta draž mora izboljšati obe hiši, sicer mora eden od naju nehati. Je pa res, da gre Igor lahko nazaj na oder, jaz sem pa že tako dolgo direktorica, da komaj kdo pomni moj osnovni poklic.

**Igor, v kakšno nevarnost ste spravili zakon in položaj svoje žene!**

**Igor:** Ne, niti prvega niti drugega nisem spravil v nevarnost. Edino to je, da je ona veliko boljša v tenisu kot jaz. Tukaj se moram jaz truditi. *(smeh)*

**Barbara:** Žal imajo v teh naših družbah moški nekaj avtomatične prednosti že kar zaradi spola. Hm. Drama SNG ima velikokrat prednost tudi pri financiranju, tako da imam jaz

kar veliko dela. Ampak bom že.

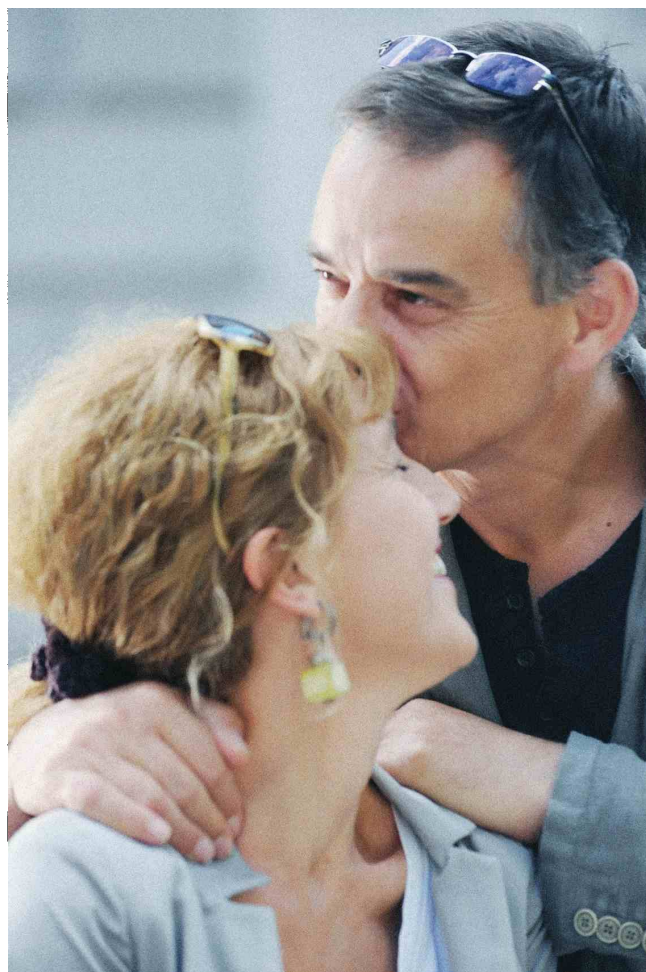
**Igor:** Jaz sem bolj romantičen in mogoče tudi naiven, ker menim, da v tako majhnem prostoru, kot sta Ljubljana in Slovenija, lahko sobiva dve gledališč. Z vsemi temi »spopadi« vred. In lahko prinese plus, o tem sem prepričan. Spopad je seveda borben, vendar pozitiven.

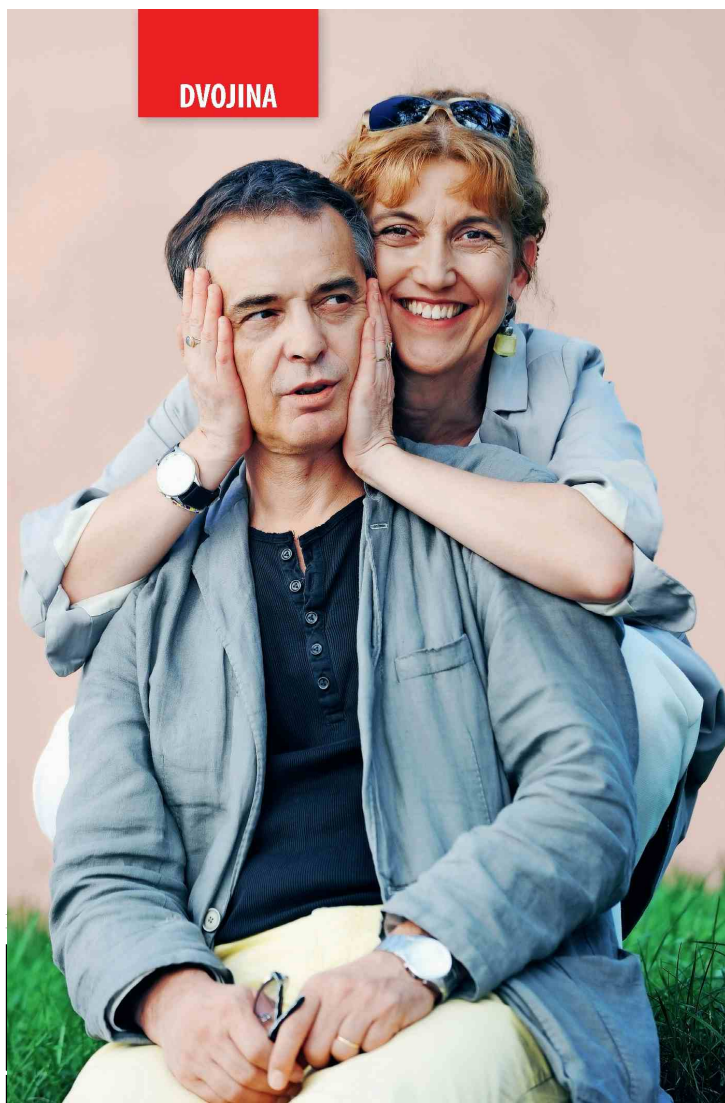
**Barbara:** Saj to pravim tudi jaz, ker ti dve gledališči sobivata že 60 let in več, vendar je vic v tem, da sva midva poročena in da je treba to nekako vgraditi v to sobivanje.

**Igor:** A bova to rajši rešila doma? *(smeh)*

**Ne, rešimo kar tukaj! Najbrž sta se o tem veliko pogovarjala.**

**Barbara:** Vsak dan se pogovarjava o tem. Pa tudi skupaj drživa! To je ta smešna situacija – da poleg vsega,





kar sva povedala, hočeva drug drugemu dobro in se imava rada. To je res en tak četverni aksel!

**V tenisu je Barbara boljša od Igorja, sem izvedela, kaj pa v drugih športih? Imata še kaj skupnih ljubezni?**

**Barbara:** Tenis je bil zgolj prisposoda. Pri tenisu sva oba enako zanič. Edini šport, v katerem sva oba nadpovprečno dobra, je plava-

### O PRILAGAJANJU OKUSOM

**Barbara:** Ob polni podpori ansambla strastno odklanjam vulgarizacijo in ceno-komercializacijo programa. To bi v najkrajšem možnem času odgnalo tudi najdragocenejše jedro našega občinstva. Zaradi vsesplošnega varčevanja se po Evropi plazi nevarnost amaterizacije kulture. In na tej točki smo prav boleče odvisni od vlade, politikov. V trenutku, ko bo politika na kulturo začela gledati kot na »nepotreben strošek«, smo izgubljeni.

Jaz sem se nekaj časa trudil teči, a ne gre več. Imel sem tudi manjšo poškodbo in tek je šel za zmeraj počivat. Te palice so pa res super: hodiva, sopihava, globoko dihava, zraven pa se lahko še pogovarjava. Vsaj tri ure hude debate.

**Barbara:** Ko vidim palice, postanem kar vesela.

**To je potem kar neka zasvojenost.**

**Barbara:** Ja, je, ampak je fina zasvojenost. Ko se premakneš, tudi besede tečejo na drugačen način kot za mizo.

**Igor:** In koristna.

**Sta vajina otroka še pri vaju ali sta se že odselila?**

**Barbara:** Ne, nista se še odselila, ima pa Filip punco in Ana fanta, tako da ves čas krožijo in nas je večinoma prav prijetno veliko.

**Igor:** Zdaj se zgodi, da greva tudi že sama na kakšno potovanje, na morje pa gredo z nama vsi štirje. In sva na to zelo ponosna.

**Barbara:** Ja, lepo je, da še hočejo z nama.

**Igor:** To je zaslužen in nujen letni mini poč-

nje. Igor je telesno zelo spreten, tako da mu gre dobro vse, česar se loti. O meni česa takega ne bi mogli reči.

**Igor:** No, no, no.

**Barbara:** Odkar sva začutila, da se morava gibati, da stvari niso samoumevne, kar naprej letava z nordijskimi palicami po hribih. Čim bolj strmo v hrib.

**Zakaj sta začutila, da se je treba gibati?**

**Barbara:** Povečanje športnih aktivnosti je bilo pravzaprav posledica neke moje poškodbe. Ker sem imela med okrevanjem v Igorju potrežljivega družabnika, se je iz tega razvilo to, da sem ob prostih sobotah kot nepotrpežljiv kužek – če ne greva pravočasno v hribe, sem kar živčna.

**Igor:** Pravzaprav je to postala navada.

Jaz tebe bolj »ubogam« kot druge ljudi. Pa ne, ker bi me ustrašoval, ampak ker mi je tako prav. Gre za zanimanje.

tek. Teh štirinajst dni. Na morju. To bi morali vsem predpisati na recept. Dihati, plavati in se umiriti. Potem pa še, če je sreča, kakšno krajše potovanje, da človek vidi še kaj drugega razen samega sebe in istih ljubljanskih vedut. Z avtom po Evropi, recimo.

**Barbara:** Letos sva bila pet dni v Krakovu in ga zelo priporočava. Čudovito mesto je, krasno sva se imela.

**Najbrž vama je prijalo biti v dvoje?**

**Barbara:** Ja, nekateri so nama govorili, da bova že videla, ko bova ostala sama in bo zazijala čudna praznina! No, in sva se pozorno opazovala. Prvič, ko otroci niso hoteli z nama na izlet, sva se na srečo imela prav super! (smeh)

**Igor, ne morem pozabiti vašega odgovora na vprašanje, od česa ste bili v življenju najbolj zadeti, ko ste odgovorili, da od ljubezni do Barbare! Kako vama je uspelo hraniti in ohraniti to vajino ljubezen?**

**Barbara:** Ne vem, če sva midva zaslužna za to. To je usoda.

**Igor:** Tukaj ni recepta. Te stvari se zgodijo.

**Barbara:** Vse to res ni najina zasluga. Se strinjaš, Igor?

**Igor:** Ne. To je vendarle moja zasluga. (smeh)

**Ampak najbrž si prizadevata, da se pogovarjata, da sta miroljubna.**

**Igor:** Ne, taka sva pač po naravi. To je naključje. Našla sva se, trudiva pa se toliko, da se ima drugi zraven njega toliko dobro, kot se ima on sam.

**Barbara:** To ni čisto res. Jaz tebe bolj »ubogam« kot druge ljudi. Pa ne, ker bi me ustrašoval, ampak ker mi je tako prav. Gre za zanimanje.

**Sta kot starša demokratična, sta se kdaj sporekla pri vzgoji?**

**Igor:** Ne, nikoli se nisva sporekla.

**Barbara:** In res sva zelo demokratična. Ampak tudi otroka sta zelo v redu otroka. Če bi nama povzročala hude skrbi, bi bila morda bolj represivna, vendar ni bilo potrebno.

**Igor:** Kot starš največ narediš s svojim zgledom.

**Barbara:** Tu se pa ne strinjam s tabo. Imela sem mamo, ki je bila še boljša mama kot jaz, a sem ji naredila kar veliko sivih las, meni pa jih moji otroci doslej še niso. Tako da to večinoma ne more biti stvar zgloda. Zdi se mi, da je bolj stvar genskega oziroma karakternega ustroja. No, tako je moje mnenje.

**Vama je kdaj dolgčas? Nekaterim zakonom po dolgem zakonskem stažu postane malo ...**

Page: 22

Reach: 59000

Country: SLOVENIA

Size: 1964 cm2

4 / 4



jo, se mi ponujajo vedno nove in potem pridem do nečesa čisto tretjega. Tipično. Z Barbaro imava čisto drugačna izhodišča. Ona je odraščala med knjigami, jaz pa bolj na dvorišču. Ko sva se spoznala, sem si napisal spisek, kaj moram prebrati, da bi približno dohajal tempo pogovora.

**Barbara, zaljubili ste se v igralca, zdaj pa imate doma direktorja. Je to drug človek?**

**Barbara:** A veste, da je to res! Zelo dobro vprašanje. *(smeh)* To še malo prebavljam. Ko je Igor delal vloge, je bilo to zame zanimivo, sploh zato, ker sem po izobrazbi režiserka. Neka taka norost je bila v njem, transformiral se je, videl si, da nekaj nastaja. Zdaj pa, ko je direktor, hoče imeti srajce, ima budilko, brije se, samo še aktovka mu manjka. Je malo drugače, zato sem vesela, kadar se iz vsega tega zabliska tisti stari, odštekani Igor. Saj se velikokrat zabliska in še večkrat se bo, ko bo usvojil rutino. Ja, zelo pravilno ste to uganili – to je trenutno res malo spremenjeni mož.

**Barbara:** Dolgčas? *(začudeno)* Niti sekundo ne! Meni je dolgčas, če Igorja ni! Edino tako.

**Igor:** Pa saj sva redko narazen, razen ko sem na gostovanju z gledališčem ali na kakšnem snemanju. Meni z Barbaro še ni dolgčas. *(smeh)*

**Barbara:** A to pomeni, da me mora biti strah? *(smeh)*

**Predstavljam si, da sta zagreta bralca.**

**Barbara:** Jaz še vedno rada berem knjige, Igor pa je strasten sprehajalec po internetu. On se tam kar izgubi, kot bi bil v velemestu. Ni in ni ga ven iz teh spletnih ulic.

**Igor:** Tako pač je. Kadar iščem eno informaci-

**V službi pa tako in tako morate brati, saj imate tak poklic!**

**Barbara:** Oni se tekste itak naučijo na pamet! *(smeh)*

**Igor:** Če se resno lotiš svoje vloge, prebiraš vse, kar je povezano z njo. Okoli enega samega študija se nabere cela zbirka, to je neizogibno.

**Boste kaj pogrešali igranje?**

**Igor:** Ga že pogrešam, ampak najmanj eno leto ne bom igral. Najprej moram usvojiti svet pisarne. Upam, da bom prihodnje leto že toliko seznanjen z njim, da bom našel čas za nastop v kakšni predstavi.

**Igor, zagovor!**

**Igor:** Tu ni zagovora, to je bila ocena. Bom dal na dnevni red in razmislil. *(smeh)* Najprej moram usvojiti »rutinske« posle, da bodo res postali rutina.

**Barbara:** Tudi otroka se mu doma smejeta, ko gleda in študira razpredelnice in grafe.

**Igor:** To je moja nova vloga. Nepredvidljivi performans. *(smeh)*

**Dolgočasili se pa ob njem očitno ne boste, Barbara! Zamenjal je poklic, postal direktor, samo da ne bo dolgočasen.**

**Igor:** Trudim se, da je vedno kaj zanimivega!